

KADON

NEET

*Petna
Forstén*

WSOY

TYTÖT

PETRA FORSTÉN

Kadonneet tytöt

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© PETRA FORSTÉN JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-44276-0
PAINETTU EU:SSA

Tämä on tarina Laumasta, viidestä tytöstä ja yhdestä kesästä. Nyt lähes kahdenkymmenen vuoden jälkeen, kun aikaa on kulunut riittävästi muttei liikaa, palaan tänne ja toivon, että asiat voisivat olla niin kuin ne olivat silloin, ennen kuin mikään muuttui. Siksi minun, Agnesin, täytyy tehdä tämä, tässä järjestyksessä. Siksi olen palannut tänne, siksi Lauma on kutsuttu takaisin koolle. Yhdessä voimme kuroa kiinni aikaa, joka on ollut välissä, meidän välissämme. Kun olen päässyt tarinan loppuun, koittaa totuuden hetki ja tapaamme taas. Ja sen jälkeen voimme jatkaa siitä mihin silloin lähes kaksikymmentä vuotta sitten jäimme.

Ravintolasalin iloinen tunnelma lupaa hyvää. Jokainen pöytä on täynnä ihmisiä, isoja ja pieniä seurueita, perheitä, pariskuntia tai ystäväporukoita.

Annan katseeni kiertää ympäri ravintolasalia.

Tila on tyylikäs, valoisa ja silti kodikas. Se on jaettu kahtia. Keskellä salia kupolimainen katto, joka vetää huomion puoleensa. Lähellä pääovia on suurempi ravintolasali, joka jatkuu perälle asti. Suuressa salissa pöydät on lähes kaikki mitoitettu neljän tai kuuden hengen seurueille, mutta niitä on helppo tarvittaessa jatkaa pienillä kahden hengen pöydillä.

Toisella puolella tilaa on pienempi sali, jossa on baari. Baarin takaosassa takka, takassa tuli, lasiovet jotka ovat auki, jotka pidetään auki, jotka rajaavat baarin puolen salista. Baarin perällä on piano, jota kukaan ei soita.

Eilen illalla olin katsellut ravintolaa ulkoapäin hetken aivan kuin vanhaa tuttua jota en ole nähnyt pitkään aikaan. Ja siksi olisin varmaan kulkenut ohitse tervehtimättä, jos taksinkuljettaja ei olisi ajanut suoraan ravintolan pääovien eteen.

Siitä on lähes kaksikymmentä vuotta kun olen viimeksi ollut täällä.

Joten ei kai se ole mikään ihme, etenkin illan hämärässä, etten aluksi tunnistanut tätä paikkaa vaikka se oli ollut joskus aiemmin niin kovin tuttu.

Muistan, miten noustuani taksista jokin äkillinen haikeus oli täyttänyt minut. Ja miten olin vain seissyt siinä paikallani hievahtamatta, menemättä sisään ja katsellut pimeydessä sisälle kolmesta suuresta lähes seinän kokoisesta ikkunasta ravintolasaliin, joka oli valaistu kirkkain kohdelampuin. Enkä voinut mitään sille ajatukselle, että ihmiset sisällä ravintolassa näyttivät olevan kuin näyteikkunassa.

Kun tarjoilija saapuu ja kysyy, onko täällä kaikki hyvin, hän ei katso minua suoraan, vaan hän katsoo valkoista tärkättyä pöytäliinaa ja huomaa sen pinnassa tumman pisteen, jonka koettaa pyyhkäistä pois niin huomaamattomasti kuin mahdollista, mutta epäonnistuu ja sen sijaan ojentaa minulle viinilistan. Hän suosittelee ranskalaisia ja saksalaisia ja eteläamerikkalaisia punaviinejä, joiden nimet eivät sano minulle mitään. Tutkin viinilistaa, mietin, mikä viinien nimistä kuulostaa minusta sellaiselta, että se sopii juhlaan kuin juhlaan, ja kun kysyn, onko ravintolassa useinkin eri taiteilijoiden näyttelyjä, ja viittaa takanani olevaan maalaukseen, tarjoilija ei vastaa kysymykseeni vaan sanoo, että tuo maalaus on hänen suosikkinsa, ja jatkaa, miten suuri kunnia heille oli saada taiteilijan maalauksia esille, ja kun tarjoilija ojentaa minulle esitteen taiteilijasta, hän näyttää yhtäkkiä nololta, kun hän katsoo esitteessä olevaa kuvaa taiteilijasta, sitten minua, sitten taas esitteen kuvaa ja aivan kuin hän haluaisi kysyä tai sanoa jotain mutta ei sano mitään vaan lopulta ojentaa esitteen minulle.

Hetken aikaa olemme kumpikin hiljaa liikkumatta, tarjoilija seisoo pöytäni vieressä, minä istun, aivan kuin meidät olisi

ikuistettu siihen still-kuvaan, ja näytämme siltä kuin emme kumpikaan olisi varmoja, mitä oikein teemme täällä. Sitten aivan kuin joku sormia napsauttamalla saa aikaan liikettä, ja tarjoilija on meistä kahdesta se, joka ensin muistaa oman roolinsa, ammattiroolinsa ja sen, mitä oli tekemässä. Näen hänen katseensa suunnan, kohti neljää tyhjää tuolia pienen pöytäni ympärillä, ne ovat kuin keskenjäänyt asetelma. Katson hänen kanssaan pöytäni ympärillä olevia tuoleja. Niistä neljällä ei istu kukaan, vain yksi tuoleista on varattu, se jolla istun. Sitten tarjoilija siirtää katseensa tuoleista pöydällä oleviin tyhjiin punaviinilaseihin. Näen tarjoilijan ilmeestä, ettei hän ole varma, että hän empii, pitäisikö hänen sanoa jotain vai olisiko kohteliaampaa pysyä vaiti. Sitten hän tekee valinnan, ehkä vaistonsa varassa, ehkä koulutuksensa tai kokemuksensa turvin ja sanoo että tässä on varmaan tapahtunut jokin erehdys, suokaa anteeksi, teille on annettu viiden hengen pöytä, korjaan nämä tästä pois, niin hän sanoo, ja ryhtyy keräämään punaviinilaseja mutta sanon, että jättäkää ne siihen, olen varannut viiden hengen pöydän, ja meitä tosiaan on viisi, ja tarjoilija katsoo minua aivan kuin en osaisi laskea oikein, siltä hän todella näyttää. Antakaa niiden olla, sanon uudestaan ja tartun lähimpänä olevaan punaviinilasiin.

Taidan sanoa senkin, että tiedän, että hän tekee vain työtään, ja tiedän, miltä tämä saattaa näyttää, kun istun tässä yksin viiden hengen pöydässä, mutta kaikki hyvin, tilaan vasta kun seurueeni saapuu, he tulevat kyllä, aivan varmasti, ihan pian.

Se toimii. Lasit helähtävät toisiinsa, kun tarjoilija laskee ne takaisin pöydälle. Hän kysyy, saisiko hän tuoda jotain juotavaa.

Edellisellä viikolla olin soittanut ravintolaan ja keskustellut puhelimesta ravintolan omistajan kanssa, joka oli antanut minulle luvan käydä valvomassa taulujeni kiinnitystyötä. Jos hän olisi saanut päättää, tämän hän teki minulle erittäin selväksi, hän olisi halunnut laittaa kaikki tauluni samalle seinustalle eteistilaan mutta onneksi puhelun aikana hän oli tullut järkiinsä ja myöntynyt taiteilijan vapau-teen. Taiteen kuuluu olla siellä missä ihmisetkin ovat, näin olin sanonut hänelle ja asia oli ollut sillä loppuunkäsitelty.

Kun olin viimeksi puhunut ravintolan omistajan kanssa puhelimesta eilen aamulla, hän oli tiedustellut kohteliaaseen sävyyn, mikä mahtoi olla syynä siihen, että olin välttämättä halunnut saada tauluni nähtäville juuri heidän ravintolaansa. Se on tietenkin meille suuri kunnia, omistaja oli sanonut ja pitänyt sen jälkeen tauon, kuin odottaakseen vastaisinko suoraan kysymykseen. En kuitenkaan tehnyt niin, sillä huomioni oli kiinnittynyt siihen, mitä linjan toisessa päässä kuului: ääniä, aivan kuin hän olisi ollut keskellä rakennustyömaata.

Vasta puhelun jälkeen mieleeni oli tullut, että niin hän varmaan oli ollutkin, ja ehkä se sai minut soittamaan hänelle uudelleen ja kysymään, voisinko tulla käymään ravintolassa

vielä samana iltana. Halusin varmistaa, ettei taulujeni kiinnittämisessä tulisi mitään ongelmia.

Otin taksin hotellilta, koska ajattelin pääseväni sillä tavalla nopeammin ravintolaan. Päästyäni sisään ravintolasaliin olin tyytyväinen, että olin kuunnellut itseäni vaikka ravintolan omistaja oli vakuuttanut minulle puhelimesta kaikesta olevan hallinnassa. Ravintolasalissa oli ollut käynnissä täysi kuhina, kun henkilökunta oli siirtänyt pöytiä ja tuoleja taulujen kiinnityksen ajaksi.

Kun olin ollut eteisaulassa jättämässä talvitakkiani säilytykseen, viereeni oli sattunut mies, arviolta noin viisissäkymmenissä. Mietin, miksi olin tehnyt heti arvion miehen iästä hänet nähtyäni, sillä eihän miehen iällä ollut väliä. Ehkä ajattelin ikää aina ensin, vaikka en tiennyt edes miksi ajattelin niin. Ehkä se liittyi omaan ikääni ja ajan kulumiseen. Joka tapauksessa vieressäni oli seissyt mies, jonka kanssa en olisi oikein välittänyt jutella. Halusin hoitaa asiani pian pois ja lähteä takaisin hotellille hyvissä ajoin saadakseni kunnon yöunet ennen tätä tärkeää päivää.

Vieressäni ollut mies oli kysynyt heti, olimmeko tavanneet jossain. Näytin hänestä kovin tutulta. Hän oli jäänyt odottamaan että hänen odottamaton, kovin kömpelö keskustelunaloituksensa olisi kirvoittanut minusta hymyntapaisen. Sanoin hänelle, että olen tullut paikalle seuraamaan teosten ripustamista ravintolan seinille ja että olen sopinut puhelimesta asiasta ravintolan omistajan kanssa. Ai, mies sanoi ja äkkiä hänen koko olemuksensa muuttui, kun hän tajusi, mitä olin sanonut. Niin tietysti, hän naurahti. Niinhän me kaikki. Ilmeisesti vastaukseni oli saanut kuitenkin jollain tavalla hänen uteliaisuutensa heräämään, sillä hän painautui

lähemmäs samalla kun naamioi sen taitavasti näyttämään siltä kuin hän olisi joutunut väistämään eteisen ahtaassa välikössä ohitsemme kulkevaa pariskuntaa. Välikkö oli todella kapea. Vasta silloin huomasin sen, vaikka olin kulkenut siitä aiemmin useita kertoja.

Mies oli katsellut minua päästä varpaisiin estoitta aivan kuin en olisi ollut siinä keskustelemassa hänen kanssaan tai ainakaan hän ei huomannut tai näyttänyt välittävän siitä, että olin huomannut hänen katselevan minua. En osannut sanoa, mitä hänen päässään liikkui. Mutta hänen katseensa oli saanut oloni vaivautuneeksi. En silti sanonut mitään. Vieressäni seissyt mies oli pukeutunut sillä tavalla kuin pukeutuu ihminen joka lähtee illalla ravintolaan syömään, tumma neule ja alla tumma kauluspaita ja suorat vaaleat housut, musta vyö. Ehkä hän on aina pukeutunut tilaisuuksiin samalla tavalla. Ilman mielikuvitusta, leikkiä. Ehkä hänen vaimonsa oli aina pukeutunut hänet. Ehkä hän ei kiinnittänyt asuunsa mitään huomiota. Muistan miten mies oli nyhertänyt hiljaa kauluspaitansa hihoja aivan kuin hän ei olisi osannut päättää, käärisikö ne ylös vai ei. Sitten hänen ilmeensä oli äkkiä kirkastunut ja hän oli lyönyt kädellä otsaansa – tai olisi voinut lyödä, siltä hän näytti aivan kuin olisi voinut niin todella tehdä; ja yllätti minut sanomalla, että hän on tämän ravintolan omistaja, että hänen kanssaan olette puhuneet aiemmin puhelimesta, suokaa anteeksi, miten en heti teitä tunnistanut, teidän äänenne on luonnossa paljon kirkkaampi kuin puhelimesta. Näin miten hän yhä kääri kauluspaitansa hihoja samalla kun punnitsi sanojaan. Kuvittelin hänen juttelevan tapaamisemme jälkeen huomenna kollegalleen ja kertovan kohtaamisestamme toisen, erilaisen version kuin tämän. Siinä ravintolan omistaja

kertoisi heti tajunneensa, kenen kanssa hänellä oli ollut ilo ja kunnia puhua; miten naistaiteilijan ääni oli vastannut hänen mielikuvaansa naisesta, miten siinä tarinassa korostuisivat ravintolan omistajan oma tilannetaju ja hänen sanomansa kohteliaisuudet, joissa kuuluu miehen laaja yleissivistys.

Kiusaannuin kun näin miehen pahoittelevan ilmeen.

Tulitte juuri sopivasti, hän sanoi sitten, teititellen minua, vaikka selvästi hän oli meistä kahdesta vanhempi. Olemme vasta alkaneet kiinnittää maalauksianne seinille.

Kun olimme kätelleet ja hän oli johdattanut minut ravintolan läpi salin perälle, hän toisti aiemmin puhelimesta esittämänsä kysymyksen, ja halusi tietää, miksi olin päättänyt pitää taidenäyttelyni juuri heidän ravintolassaan enkä jossakin kuuluisassa taidegalleriassa tai museossa. Olin vastannut hänelle rehellisesti. Olin kertonut, että koska tämä ei ollut varsinaisesti mikään näyttely, eikä taulujani ollut esillä edes kovin monta, enkä yleisesti kovin tunnettukaan vaikka oli totta että olin saanut jonkin verran nimeäkin, etenkin täälläpäin, kun töitani oli ollut joskus aiemmin esillä, en silti uskonut, että saisin töitani nähtäville minnekään kuuluisaan galleriaan tällaisella aikataululla, galleriatilat oli varattu usein kuukausiksi eteenpäin – mihin hän kohteliaaseen tapaansa nosti kätensä pystyyn kuin vakuuttaakseen ettei ollut samaa mieltä, kuin sanoakseen että mutta asiahan on ihan päinvastoin; vallan hyvin se on mahdollista, ihan varmasti on!

Sen lisäksi sanoin, että minulla oli toinenkin, painavampi syy pitää näyttely juuri tässä ravintolassa.

Näin ravintolan omistajan ilmeestä että hänen teki mieli kysyä, mikä se syy oli, mutta kohteliaaseen tapaansa hän jätti asian siihen.

Olin kuullut tyttöjen äänet ja askeleet ennen kuin olin nostanut katseeni lehtiöstä ja nähnyt edessäni vähän matkan päässä rannalla isokokoisella viltillä istuneen lauman. Tyttöjä oli ollut sillä kertaa kolme. Yksi heistä rasvasi vaaleita jalkojaan, toinen asetteli kangaskassistaan eväitä viltille samalla kun kolmas kuiskasi kahdelle muulle jotain, ja sitten he kaikki, kuin yhteisestä sopimuksesta, kääntyivät minua kohti. He joutuivat siristelemään silmiään, sillä istuin heidän ja auringon välissä, ja vaikka he joutuivat siristämään silmiään, olen varma, että he näkivät minut istumassa luonnoslehtiön kanssa vähän matkan päässä. En ehtinyt ajatella muuta kuin, että pitäisikö minun tervehtiä heitä ja että oliko se täällä päin edes tapana, kun hetkeni oli jo ohi. He olivat kääntäneet katseensa minusta pois ja keskittyneet taas vain toisiinsa. Yritin keskittyä piirtämiseen, vaikka oikeastaan ainoa asia, mikä minua sillä hetkellä kiinnosti, oli tuo tyttölauma.

Yleensä tyttöjä oli ollut paikalla neljä. Se on hyvä merkki. Jos tyttöjä olisi kolme niin kuin usein on, se aiheuttaisi jännitteitä. Se on tärkeää. Sillä jos heitä olisi vain kolme, kaksi on pari, ja kolmas on se, joka jää ulkopuolelle.

Niin se menee.

Kolmas on tytöistä se, joka nousee ylös nurmikolta viimeisenä, vaikka hän on se, jolla on juuri ostettu räikeän oranssi mekko. Sellainen, jota kaksi muutakin tyttöä ovat himoinneet, sellainen jonka he kaikki ovat nähneet naistenlehtien katalogissa, sellainen jossa ei ole hihoja, sellainen joka ei sovi leveälanteiselle, sellainen joka istuu tytön päälle kuin olisi ollut siinä aina, ei tuumaakaan liikaa, ei milläkään liian vähän, valmiina juuri tuon tytön käyttöön. Nuo kaksi muuta tyttöä, sanotaan vaikka tyttö A ja tyttö B, katsovat toisiaan, kuiskivat, nauravat ja kolmas tyttö C oranssissa mekossaan nostaa katseensa kohti valonsäteitä, haistaa hien takana lupauksen kesästä, kuulee miten polkupyörät rahisevat soratiellä. Niitäkin on kaksi. Kaksi pyörää, kaksi etu- ja kaksi takarengasta, parillinen määrä.

Tyttö C odottaa, josko toiset kaksi kutsuisivat hänet mukaansa. Ei tarvitse sanoa mitään, pelkkä hyväksyvä, lempeä katse riittää. Tai edes ylimalkainen pään nyökkäys kohti, mennään, tule, tässä on liian varjoisaa, mennään tuonne kalliolle ottamaan aurinkoa, otetaan viltti ja eväät, ei jäädä tähän, näettekö nuo pojat tuolla, tuon käppyrämännyn luona, he heittävät frisbeetä, minäkin haluan kokeilla.

Kolme on ryhmä, ei pari. Sen tyttö C on oppinut. Ryhmä johon ylimääräinen tungetaan, kun hänellä ei ole omaa paria. Niin siinä käy, kun työllä ei ole paikkaa eikä joukkoon mahdukaan, ja kaikki muut tytöt kuiskivat opettajan selän takana luokassa ryhmätyötunnilla, miten sille ei taaskaan löytynyt paria. Ei mikään ihme, toiset tytöt sanovat, kuka sen kanssa nyt haluaisi olla. Ja kun koulun jälkeen he suunnistavat yhdessä nurmikentälle, tyttö C luulee hetken aikaa kuu-

luvansa joukkoon. Mutta niin ei käy. Kun tulee hiljaista, kun tyttö A ja tyttö B lopettavat supinan keskenään ja kääntyvät tyttö C:hen päin, kumpikaan toisista tytöistä, ei tyttö A eikä se toinenkaan, B, mainitse sanallakaan tytön C uutta oranssia mekkoa, vaikka sen värit kirkuvat kauas kuin heidän yläpuolellaan kaarteleva pulskea merilokki. Lintukin on yksin, tyttö C ajattelee, ehkä sekin siksi kiertelee heitä ja kirkuu, katsokaa hei täällä, olen, odottakaa, älkää menkö, tulkaa takaisin. Tosin lokki on onnekas, se voi lentää pois. Tyttö C toivoo että hän voisi myös, lentää pois kuin tuo lintu, se pääsee pois, sen ei ole pakko jäädä, sillä on mahdollisuus valita.

Tuo tyttö ei ymmärrä vielä silloin, että hänkin voi valita. Mutta ennen kuin tyttö C ymmärtää tämän, tarvitaan kokonaan toinen kesä ja toinen tyttölauma.

Mutta sinä hetkenä kun tytöt A ja B ovat lähteneet nurmikolta, varmaankin juuri silloin tyttö C on tehnyt hiljaisen lupauksen itselleen, ettei halua enää jäädä yksin. Hän haluaa tilalle uuden muiston, sellaisen jota voi kertoa vaikka miten pitkään. Sellaisen, jossa hän on se, joka kertoo muille tarinoita ja muut kerääntyvät ympärille kuuntelemaan, ja miten he janoavat tietää lisää, ja tyttö C kertoo heille, ja hän on se joka tietää, miten tämä sosiaalinen peli toimii.

Ja sen kaiken hän muistaa, paljon pidempään kuin vielä arvaakaan.

Muistan yhä lokin kirkunan. Tyttöjen katseet ruohikolla kauan sitten. Kahden muun tytön katseet ja, sen miten he supisivat keskenään ihan vieressäni ja silti niin kaukana, aivan kuin valtameri olisi ollut meidän välissämme. Tämä oli tapahtunut ennen Laumaa, toisessa kaupungissa, jossa olin koettanut päästä mukaan porukkaan.

Tarjoilija tuo pöytääni eteläranskalaista punaviiniä ja samalla kun hän kaataa lasiini hän kysyy, kaataako hän muihinkin laseihin. Kaada vain, sanon ja katson, kun jokainen pöydällä oleva lasi täyttyy yksi kerrallaan viinistä.

Kun tarjoilija hetkeä myöhemmin poistuu, minulla on hyvin aikaa katsella ympärilleni. Siinä salin perällä istuessani huomioni kiinnittyy viereisessä pöydässä istuvaan kolmen iäkkään naisen porukkaan. He näyttävät siltä että ovat tunteet toisensa pitkään, heillä on takanaan yhteisiä vuosikymmeniä. Jos heillä on ollut joskus jännitteitä, jos heistä kaksi on ollut enemmän kahdestaan kuin he kaikki kolme yhdessä, mikään naisten välisestä jännitteestä ei näy ulospäin.

Naisia on kolme. He eivät tiedä, että katselen heitä.

Heidän pöytänsä täyttää iloinen puheensorina, joka kantautuu kauas. Näen, miten nuo naiset katsovat toisiaan lämmöllä, ja he tuntevat toisensa niin hyvin jo, että tietävät, milloin toisen voi keskeyttää ja milloin hän vielä jatkaa. Heistä huokuu yhteinen menneisyys, yhteinen nykyhetki, yhteinen tulevaisuus; miten pitkään he ovatkaan tunteneet toisensa, en tiedä, tietenkään, mutta oletan että he ovat tienneet toisistaan jo pitkään, tunteneet toisensa aina. Ehkä he palaavat aina tähän samaan ravintolaan, samaan pöytään, joka vuosi, he palaavat ja päivittävät kuulumisia. He osaavat lopettaa toistensa lauseet ja tietävät mitä jokainen heistä tilaa; mitä aperitiiviksi, miten kukaan heistä ei syö punaista lihaa, kenellä on keliakia, kenen lautaselle on turha tunkea fenkolia, kuka juo kahvin mustana, kuka kauramaidolla, kuka heistä aina jättää vähän tippiä vanhasta muistista, koska on opiskellut aikoinaan ulkomailla, kenen tekee pahaa nähdä verta, edes pieni tippa, kenellä heistä on aina ollut huono

ääreisverenkierto, kuka kertoo pahimmat juorut, kuka heistä näyttää aina ensin lastenlastensa valokuvia ja kertoo heidän nimensä, kaiken varalta, jos toiset ovat unohtaneet, vaikka eivät he ole. Naiset muistavat toistensa syntymäpäivät, toistensa lasten ja lastenlasten syntymäpäivät, on tärkeää muistaa sellaiset asiat. Naiset tietävät myös, mitä uutisia ei kannata kertoa heti vaan jättää toiseen kertaan; uutisia joita on hyvä sulatella hetki ja joihin tarvitsee tilaa ja välimatkaa, ennen kuin ne voi ottaa vastaan.

Ajattelen Elleniä, meidän koko Laumaamme, meitä kaikkia samanikäisinä kuin nuo naiset viereisessä pöydässä. Silloin kun olemme noin seitsemänkymmentävuotiaita, vähän yli, kolmenkymmenenviiden vuoden kuluttua, ja miten me voisimme olla yhtä lailla silloin täällä, tai jossain toisessa ravintolassa, vaihtamassa kuulumisia. Meidän naurumme raikuu ravintolasalin toiseen päähän ja saa ihmiset kääntämään katseensa ja ajattelemaan samoin kuin minä nyt, miten ihmeellistä se onkaan, sellainen vuosikymmeniä kestänyt ystävyys, millainen noilla tuolla on, ja miten meistä hehkuu samalla tavalla sanattomasti vuosikymmeniä kestänyt ystävyys, joka on käynyt läpi kaikki vaiheet ja elämänmuutokset, ja miten silloin herätämme muissa ihmisissä odottamatonta kaipuuta, samalla kun kohotamme maljoja ystävyydelle.

Ajattelen meitä kaikkia viittä ja tätä iltaa ja monia iltoja tämän yhden illan jälkeen, ehkä tästä paikasta tulee meidän viiden uusi vakipaikka, jossa kokoonnumme aina ensin, syömme vähintään jotain pientä ja juomme lasit kuohuvaa. Ennen kuin menemme teatteriin, jossa olemme kaikki varanneet samalta riviltä vierekkäin viisi lippua, viisi

paikkaa, keskeltä salia tai ehkä reunasta, jos Ellen tahtoo niin mieluummin. Käymme taidenäyttelyissä, konserteissa, elokuvissa, toisissa ravintoloissa, vaikka tiedämme, ettei mikään ravintola vedä vertoja tälle paikalle, josta kaikki alkaa ihan kohta uudelleen.

VIMMAINEN ESIKOISROMAANI TYTÖISTÄ, VALLANKÄYTÖSTÄ JA TARINOISTA, JOILLA LUOMME ITSEMME.

On kulunut kaksikymmentä vuotta siitä
kun Agnes on nähnyt viimeksi Muut tytöt.
Nyt Agnes on palannut takaisin kaupunkiin,
josta kaikki alkoi. Tänään hän kohtaa Lauman
uudestaan, kuten he vuosia sitten sopivat.
Mutta voiko menneeseen enää palata, edes
silloin kun on antanut sen sanella kaiken
jälkeensä tulleen?

Petra Forsténin omaehtoinen romaani on
täynnä kuumeisia virkkeitä ja pimeää energiaa.

	 9 789510 442760
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-44276-0